

Různobarevně natřená chata vypadala, jako by ji někdo poslepoval dohromady ze zbytků stavebního materiálu, které někde dostal zadarmo. Měla křivé stěny a budila dojem, že se kácí na všechny strany. Loupající se lak, mechtem porostlá plechová střecha a rezavé okapy svedené do ještě rezavějších barelů prozrazovaly, že už je to dlouho, co se někdo pokoušel chatu jakkoli udržovat. Ze všeho nejhezčí tu byla terasa s podlahou ze širokých fošen. Při chůzi se však pod nohama nepatrně houpala, a když Bergman zvažil celkový stav chaty, necítil se na ní úplně bezpečně.

Odtud ho dopoledne okřikl ten mladík. Prý: *Vy jste si tady to molo postavil?* Bude koukat, až zjistí, do koho se navázal.

Uvnitř hrálo rádio a z komína se kouřilo, někdo snad bude doma. Ještě než Bergman se Sedlákovou stačili zaklepat, dveře se otevřely a objevila se tmavovláška, kterou si pamatovali z fotek. „Dobrý den?“ Tázavě na ně pohlédla.

Oba vytáhli odznak. „Jsme od kriminálky. Vyšetřujeme vraždu, ke které došlo v pátek nedaleko osady,“ řekl Bergman a čekal na její reakci. Byl zvědavý, co ví. Svědkové sice měli pokyn držet detaily v tajnosti, ale Bergman si nedělal iluze. Pokud k vraždě došlo na vesnici, obvykle ještě tentýž den všichni věděli všechno.

„Ano.“ Kývla. „Chudák Vilém. Jsem z toho v šoku. Takový kousek od naší chaty...“

„Můžeme vám k tomu položit několik otázek?“

Vstoupili do stísněné místnosti s velkými okny obrácenými k řece. Bylo tu čisto, ale přemíra věcí vyvolávala dojem nepořádku. Na maličkém kuchyňském pultě byly vyrovnané konzervy a velká balení těstovin, rýže a luštěnin. Nezůstalo na něm ani tolik volného místa, aby se na něj dal odložit hrnek s čajem. Pootevřenými dvířky do spíže Bergman zahlédl složené oblečení. Chata byla zjevně na trvalé bydlení příliš malá.

Uvnitř bylo horko. Ve starých kamnech navzdory teplému počasí hučel oheň a z hrnce na plotně se kouřilo. Vedle kamen neleželo kupované palivové dřevo, ale nařezané soušky natahané z lesa. Jasně úsporné opatření.

Od stolu vstal mladý muž s vlasy po ramena. Bergman se přistihl, jak uvažuje nad jejich barvou. Ten tmavý vlas na bundě oběti by klidně mohl být i jeho.

„Zdravím,“ řekl Evin partner a oběma podal ruku. „Olda Majer, těší mě.“

Snažil se vystupovat sebevědomě, ale měl slabý, nejistý stisk. Bergmanovi neuniklo, že nervózně přešlapuje z nohy na nohu.

Nikdo je nevyzval, aby se posadili. „Můžeme?“ prohodil Bergman a odsunul si židli od malého stolu přiraženého jednou stranou ke zdi. „Nezdržíme vás dlouho.“

Majer došel k lince, nalil si sklenici vody, celou ji vypil, ale jim nic nenabídl. Pak zamířil ke dveřím, jako by chtěl odejít, na poslední chvíli si to však rozmyslel a sedl si na botník. Eva počkala, až si Sylvie vybere místo, a pak klesla na poslední volnou židli. Složila ruce do klína, začala si pohrávat s cípem svetru. Zdála se stejně vykolejená jako její přítel.

„Jak dobře jste znali pana Veselého?“ začal Bergman.

„Skoro vůbec,“ odpověděl rychle Olda. „Jenom od vidění. Byl z druhého břehu,“ dodal, jako by se tím všechno vysvětlovalo. „Ale víte, že mě vůbec neudivilo, když se tady rozkřiklo, že tajil, kdo doopravdy je? Něco mi na něm nesedělo.“